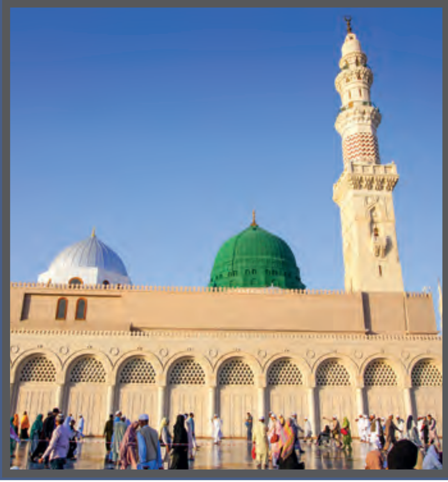

Medine, Peygamberimizin mescidi

1.3. Tâbiîn Dönemi

Hz. Peygamber zamanında Arap Yarımadası'nın en uzak sınırlarına kadar yayılan İslamiyet, onun vefatından sonra da hızlı bir biçimde yayılmaya devam etti. Yaklaşık otuz yıl sonra Mısır, Suriye, Kudüs, Irak ve İran toprakları fethedildi. Bunun sonucunda o bölgelerdeki Yahudi, Hristiyan, Zerdüşt ve Sâbiîlerden birçok kimse Müslüman olmuşlardı. Bu bölgelere vali, hakim ve öğretmenler gönderildi.

Gittikleri ülkelerde Kur'an'ı ve Hz. Peygamber'in uygulamalarını öğreten sahabe, Medine ve Mekke dışında Kûfe ve Şam gibi şehirlerde de ilmî faaliyetlerin başlamasına ve gelişmesine büyük katkıda bulundular. Bu arada Kur'an'ın anlaşılması ve tefsir edilmesine dair de insanlara bilgiler aktardılar. Bu şehirlerdeki sahabenin etrafında toplanıp onlardan ders alan öğrenciler, daha sonra bulundukları şehrin ismiyle anılan bir ekol haline geldiler. Bu ekoller şunlardır:

Mekke Ekolü: İbn Abbas'ın öğrencileri Said b. Cübeyr, Mücahid ve İkrime gibi tâbiînin önde gelen müfessirleri, Mekke ekolünün kurucuları sayılır. Onlar daha çok rivayeti esas almışlardır.

Medine Ekolü: Ubey b. Ka'b'ın öğrencileri, Zeyd. b. Eslem ve Muhammed b. Ka'b el Kurazî gibi tabiîler ise Medine ekolünü oluşturdular.

Kûfe Ekolü: Abdullah İbn Mesud'un öğrencileri İbrahim en-Nehâî, Hammad ve Alkame gibi tâbiînin önde gelen müfessirleri ise nakil yanında dirayet yöntemini kullanan Kûfe ekolünün temelini attılar.

BİLGİ KUTUSU

İsrailiyat: İslami kaynaklar dışında Yahudi ve Hıristiyan kaynaklarından nakledilen efsane, kıssa, haber veya bilgi anlamına gelir. İsrailiyat haberlerin İslami kaynaklar açısından değerlendirilmesi şu şekildedir:

1. İslam'a Uygun Olan İsrailiyat: İslam'a uygun olan İsrailiyattan maksat, sahih sened ve metinlerle muteber hadis kitaplarımızda yer almış olan haberlerdir. Hz. Peygamber'in veya sahabenin ve sonra gelen nesillerin eski milletlerin (Yahudi ve Hıristiyanlar başta olmak üzere) daha ziyade dini kültürlerine ait olarak haber verdikleri ve anlattıkları şeylerdir.

2. İslam'a Zıt Olan İsrailiyat: Bu kısma giren (hangi konuya ait olursa olsun) İslam'ın esasları ile tenakuz halindedir. Bunları aklen ve naklen tasvibe imkan yoktur.

3. Tasdik veya Tekzib Edilemeyen İsrailiyat: Bu tür israiliyat (belki de tasdik veya tekzib edilemeyişinden dolayı) İslami olan eserlerde ve özellikle tefsirlerde geniş yer tutmuştur.

PAYLAŞALIM

Hz. Peygamber'in vefatından otuz yıl sonra Müslümanlar, İran topraklarının tamamını ve Bizans İmparatorluğu'na bağlı Mısır, Suriye, Kudüs ve Irak topraklarını fethetmişlerdi. Bunun sonucunda o bölgelerdeki Yahudi, Hristiyan, Zerdüşt ve Sâbiîler'den bazıları Müslüman olmuşlardı.

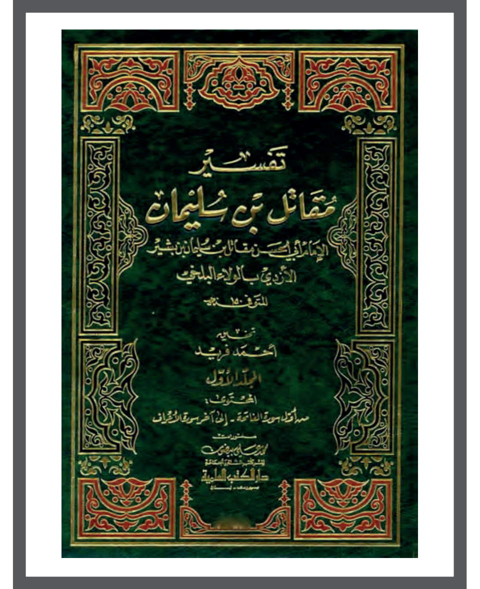
Farklı kültürlerden olup da İslam'a giren insanların daha önce Müslüman olan insanlarla arasında ne gibi kültürel etkileri olmuştur? Düşüncelerinizi arkadaşlarınızla paylaşınız.

Tâbiîn, Peygamberimizle bizzat karşılaşmamış ve ayetlerin indirilişine tanıklık etmemişlerdi. Bundan dolayı Tâbiîn Dönemi müfessirleri, ayetleri yorumlarken daha fazla açıklama yapma gereği duymuşlardır. Bu dönemde Kur'an tamamen tefsir edilmeye başlanmıştır.

Sahabe Dönemi'nde sözlü olarak devam eden tefsir faaliyetleri, tâbiîn döneminde de aynı özelliğini büyük oranda sürdürmüştür. Ancak ayetlerin yorumunda rey ve içtihadın kullanımı daha fazla genişlemiştir.

Tâbiîn Dönemi tefsir hareketinde lügat, sarf, nahiv ve belagat gibi dilbilimi ve anlam bilimi çalışmaları daha da yoğunlaşmıştır.

Müslümanlar, farklı kültürlerle karşılaşınca ortaya çıkan sorular tefsir çalışmalarını hızlandırdı. Hatta Arap olmayan milletlerden Müslüman olan pek çok kimse tefsir öğrenmeye yöneldi. Bunlar içinde bir de mevâli denilen kimseler vardı. Mevâlî, kölelikten azat edilen kimseler için kullanılan özel bir isimdir. Mevâlî, ilmi faaliyetlerde özellikle de tefsir hareketinde büyük bir rol almıştır.

Mukâtil b. Süleyman'ın (ö. 767) Kitabu't-Tefsiri'l-Kebir'i Kur'an-ı Kerim'i baştan sona tefsir eden ilk yazılı tefsirlerdendir.

Bu arada Müslümanlar da kıssaların tefsirinde ehl-i kitap denilen Yahudi ve Hristiyan kültüründen İsrailiyat adı verilen bilgileri kullanmada sakınca görmediler. Çünkü o bilgilere tefsirlerde yer verilmesi onları tasvip etme anlamına gelmez. Kur'an'a ters olmamak üzere Müslüman âlimler, İsrailiyattan ayetin anlamına uygun düşen bilgileri göstermek ve hakkında bilgi olmayan konuları da araştırılsın diye nakletmişlerdir. Bu tür bilgi ve haberler, özellikle Tevrat, İncil ve Kur'an'da geçen peygamberlerin hayatlarıyla ilgili bilgiler konusunda yoğunlaşır.

Kur'an'ın Kur'an'la tefsiri anlayışı Sahabe Dönemi'nde olduğu gibi tâbiîn döneminde de aynı şekilde devam etmiştir.

Tâbiîn Dönemi tefsir faaliyetleri sonucunda bütün Kur'an ayetleri tefsir edilmiş ve tefsir müstakil bir ilim olarak ortaya çıkmaya başlamıştır. Ayrıca bazı sahabîlerin tefsir yöntemlerini takip eden tâbiîler; Mekke, Medine ve Kûfe tefsir ekollerini oluşturmuşlardır.